

in nulla tamen alia specie voluit apparere Deus nobis quam in igne. Nam et sancto Moysi in rubo in flamma apparuit (*Exod. iii, 2*), et filiis Israel ductum in columna ignis præbuit (*Id. xiii, 21*), et super discipulos congregatos donum Spiritus sancti in linguis igneis effudit (*Act. ii, 3*). Habet enim hoc elementum magnum sacramentum, per quod exerceat quærentis ingenium. Ecce in igne quædam tria conspiciuntur; ignem, splendorem et calorem: et cum sint tria, unum lumen est. Simul exsurgunt, simulque consistunt; nec ignis præcedit splendorem, nec splendor calorem. Et hæc non confuse unum sunt, nec disjuncte tria; sed cum unum sint, tria sunt. Simul operantur, et cum inseparabiliter operantur, aliud igni tribuitur, aliud splendori; aliud calori. Nam cum ad ignem refertur ustionem, ibi operatur et splendor et calor: et cum ad splendorem refertur illuminationem, simul operatur et ignis et calor; et cum ad calorem refertur calefactionem, simul operatur ignis et calor et splendor. Ita cum dicitur quod Deus fecerit mundum, intelligitur Pater cum Filio, et per Filium, et cum Spiritu sancto: Et cum dicimus Filium, pro nobis passum; intelligimus passionem Filii operatum fuisse et Patrem et Filium et Spiritum sanctum. Et cum remissio peccatorum tribuitur Spiritui sancto, intelligimus totam Trinitatem etiam hoc donum inseparabiliter operari. Hæc propter hæreticos Arianos vel alios qui aliter de Deo sentiunt quam dignum est, dicta sunt vestrae Charitati. Cæterum illud quod est ineffabile et incomprehensibile¹, nec verbis angelicis explicari potest, quanto magis humanis?

CAPUT X. — 10. Baptisma peccata omnia delet. Remissionem peccatorum. Omnia prorsus delicta delet sanctum Baptisma, et originalia et propria: dicta, facta, cogitata, cognita, incognita, omnia dimittuntur. Innovat hominem, qui fecit hominem; donat delicta, qui non quærit merita: prævenit gratia etiam ipsam infantiam, ut sint liberi per Christum liberati, qui in Adam a diabolo tenebantur ante captivi.

CAPUT XI. — 11. Resurrectionis fides similitudine seminis suadetur. Carnis resurrectionem. Omnis spes fidei nostræ hæc est, quoniam resuscitabimur. *Omnes quidem resurgemus*, ait Apostolus, *sed non omnes immutabimur* (*I Cor. xv, 51*). Resurgent boni, resurgent mali: sed boni, ut sempiterna beatitudine fruantur; mali, ut perpetuo igne puniantur. Ibi discernetur fidelis ab infideli, ut accipiat fides præmium et perfidia supplicii oblineat locum. Nec sibi frustra blandiantur increduli, qui audiunt in Psalmo, *Non resurgent impij in iudicio* (*Psal. i, 5*). In iudicio dictum est, id est, non ut iudicentur resurgent, quia per infidelitatem olim damnati sunt, secundum illam sententiam dominicam, *Qui non credit, jam iudicatus est* (*Joan. iii, 18*). Apostolus autem ut tolleret de cordibus infidelium omnem dubitationem, seminantis proposuit similitudinem, et ait: *Stulte, tu quod seminas non vivificatur, nisi moriatur* (*I Cor. xv, 36*). Quid autem fiat in semine, puto neminem vestrum igno-

¹ In B., quod est, ineffabile est, incomprehensibile est. Er. Lugd. Ven. Lov. secuti sumus. M.

rare, quemadmodum grana tritura, purgata, recondita, proferantur, projiciantur, obruantur. Nisi enim esset messis fertilitas nota, ista crederetur insania. Attamen cum obruantur et ab oculis dimittuntur sub terra, mortua jacent. Jam si curiositas exigat ea videre antequam pluvia descendat; videt putrefactum atque corruptum quod demiserat integrum. At si spes messis desit, dolor cor urit; perdidisse se credit quod reconditum habuit. Cum autem pluvia advenerit, quomodo delectat respicere herbam virentem, calammum surgentem, ad nodos perveniētem, culmum producentem, spicas proferentem? Delectatne videre quod mortuum jacebat, sic revixisse? Sed non sibi assignet terra fertilitatem, quoniam *Dominus dat suavitatem* (*Psal. lxxxiv, 13*). Si enim pluvia desuper non descendat, etiam terra bona non spicas, sed profert spinas quæ igni tradantur, non quæ horreo recondantur. Similiter et terra nostra, hoc est caro nostra, sive hic, sive ibi, non sibi assignet merita: sed agnoscat etiam illic accepturam se gratiam pro gratia.

CAPUT XII. — 12. Vitæ æternæ felicitas verbis explicari non potest. Ecclesie Dei inhærendum. In vita æterna. Bonum omne illud, quod resuscitabimur, quod a peccatis liberabimur, sempiternum erit, et ideo bonum sempiternum erit, quia in æterna vita manebit. Quod sit autem illud bonum quod promittit Deus sanctis suis, quis explicet verbis suis? Facilius tamen possumus dicere in illa vita æterna quid ibi non sit, quam quid ibi sit. Non est ibi mors, non est ibi luctus, non est ibi lassitudo, non est infirmitas, non est fames; nulla sitis, nullus æstus, nulla corruptio, nulla indigentia, nulla moestitia, nulla tristitia. Ecce diximus quid ibi non sit: quid autem ibi sit vultis nosse? Hoc est, *Nec oculus vidit, nec auris audivit, nec in cor hominis ascendit, quæ præparavit Deus diligentibus se* (*I Cor. ii, 9*). Si in cor hominis non ascendit, cor hominis illuc ascendat. Mundetur cor ab omni immunditia, ut possit portare Deum, qui est vera sempiternaque justitia. Manet enim Deus in corde credentis, et se diligentis: et manet homo in Deo, id est, in æterna vita, quod est præmium Deum amantis.

13. Nec amare, nec diligere quis potest, qui in Ecclesia ejus non est; quoniam omnis qui præter illam est, nec cum Deo est, qui vita æterna est. Ideo sacramenti hujus conclusio per Ecclesiam terminatur, quia ipsa est mater fecunda, integra et casta, ubique diffusa, quæ filios Deo spiritualiter parit, quæ parvulos lacte verborum ejus spiritualiter nutrit, quæ pueros sapientiam docet, quæ adolescentes a luxuria atque impudicitia sua sancta castitate custodit, quæ juvenes robore virtutis contra diabolum armat, quæ senes prudentiam docet, quæ seniores ætate provectos venerabiles facit. Per hanc juvenes et virgines, seniores cum junioribus, ætas omnis et uterque sexus laudant nomen Domini (*Psal. cxlviii, 12*). Hæc errantes filios revocat, mortuos graviter dolet, secum perseverantes indeficienter pascit. Hanc, dilectissimi, amemus omnes: tali matri sic amanti, sic prospicienti, sic consulenti inseparabiliter inhæreamus; ut simul cum illa et per illam Deo Patri perpetuo conjungi mereamur.

DE SYMBOLO

AD CATECHUMENOS SERMO ALIUS (a).

CAPUT PRIMUM. — 1. Catechumeni signo crucis et sacramentis variis ad Baptismum præparantur. Renuntiationis professio. Dum per sacratissimum crucis signum vos suscepit in utero sancta mater Ecclesia, quæ sicut et fratres vestros cum summa lætitia spiritualiter pariet, nova proles futura tantæ matris, quousque per lavacrum sanctum regeneratos veræ

lucis restituat, congruis alimentis eos quos portat pascit in utero, et ad diem partus sui lætos læta perducit: quoniam non tenetur hæc sententia Evæ, quæ in tristitia et gemitu parit filios (*Gen. iii, 16*), nec ipsos gaudentes, sed potius flentes. Hæc solvit quod illa ligaverat, ut prolem quam per inobedientiam sui morti donavit, hæc per obedientiam restituat vitæ. Omnia sacramenta quæ acta sunt et aguntur in vobis per ministerium servorum Dei, ex-

(a) In ante editis, Liber alius, seu quartus.

exorcismis, orationibus, canticis spiritualibus, insufflationibus, cilicio, inclinatione cervicum, humilitate pedum, pavor ipse omni securitate appetendus; hæc omnia, ut dixi, escæ sunt, quæ vos resciant in utero, ut renatos ex Baptismo hilares vos mater exhibeat Christo. Accepistis et Symbolum; protectionem parturientis contra venena serpentis. In Apocalypsi Joannis apostoli scriptum est hoc, quod staret draco in conspectu mulieris quæ paritura erat, ut cum peperisset, natum ejus comederet (Apoc. xii, 4). Draconem diabolum esse, nullus vestrum ignorat. Mulierem illam virginem Mariam significasse, quæ caput nostrum integra integrum peperit, quæ etiam ipsa figuram in se sanctæ Ecclesiæ demonstravit: ut quomodo filium pariens virgo permansit, ita et hæc omni tempore membra ejus pariat, virginitatem non amittat. Ipsas sententias sacratissimi Symboli adjuvante Domino exponendas suscepimus, ut quid singulæ contineant, vestris sensibus intimemus. Parata sunt corda vestra, quia exclusus est inimicus de cordibus vestris. Munda est domus, non remaneat inanis; ne cum vacuum desertor invenerit, adducat secum alios septem nequiores se, et efficiantur hominis illius posteriora, ut Evangelium loquitur, *pejora prioribus* (Luc. xi, 26). Mox ut exclusus fuerit pessimus invasor, introducat optimus possessor. Quis est invasor? Diabolum. Quid invasit? Hominem quem non fecit, insuper et decepit. Promisit ei immortalitatem, et propinavit iniquitatem. Huic vos renuntiare professi estis: in qua professione, non hominibus, sed Deo et Angelis ejus conscribentibus, dixistis, Renuntio. Renuntiate non solum vocibus, sed etiam moribus; non tantum sonu linguæ, sed et actu vitæ; nec tantum labiis sonantibus, sed operibus pronuntiantibus. Scitote vos cum callido, antiquo et veteroso inimico suscepisse certamen: non in vobis post renuntiationem inveniat opera sua, ne jure vos attrahat in servitutem. Deprehenderis enim et detegeris, christiane, quando aliud agis et aliud profiteris: fidelis in nomine; aliud demonstrans in opere, non tenens promissionis tuæ fidem; modo ingrediens Ecclesiam orationes fundere, post modicum in spectaculis histrionibus¹ impudice clamare. Quid tibi cum pompis diaboli, quibus renuntiasti? Ut quid claudicatis ambobus inguinibus? Si Deus est, ite post illum: si mundus est, ite post illum. Si Deus eligitur, serviatur illi secundum ipsius voluntatem: si mundus eligitur, ut quid fictum cor quasi Deo accommodatur? Quisquis contempto Deo sequeris mundum, et ipse te deserit mundus. Non vis bonus implere voluntatem Dei, et de te malo impletur voluntas Dei. Sequere adhuc quantum potes fugitivum, et si potes apprehendere eum, tene eum: sed video, non potes, fallis te. Ille enim labiles motus suos torrentis ictu percurrens, dum te videt inhaerentem sibi et tenentem se, ad hoc te rapit, non ut salvet, sed ut perdat te. Quid tibi cum pompis diaboli, amator Christi? Noli te fallere: odit enim Deus tales, nec inter suos deputat professores, quos cernit vitæ suæ desertores. Ecce ruinosus est mundus, ecce tantis calamitatibus replevit Deus mundum, ecce amarus est mundus, et sic amatur! Quid faceremus, si dulcis esset? O munde immunde, teneri vis periens; quid faceres si maneres? Quem non deciperes dulcis, si amarus alimenta mentiris? Vultis, dilectissimi, non inhaerere mundo? Eligite amare Creatorem mundi; et renuntiate pompis mundanis, quibus princeps est diabolus cum angelis suis.

CAPUT II. — 2. *Fides præcedat, ut visionis merces sequatur. Omnes mali sumus.* Credite. Sic crede, ut desideres videre quod credis. Dicit aliquis: Ecce credo et desidero videre quod credo; utinam mihi ostenderetur, ut fides mea ipsa visione lætaretur! Si nunc videres, non crederes: ideo credis, quia non vides; sed ita crede, ut videas. Fides, opus est: visio Dei, merces est. Præpostere vis accipere mercedem,

qui non laborasti in opere. Nonne omni operanti pones te, recte a te merces non datur, nisi opus perficiatur? Quod agis cum servo tuo¹, hoc pete a Domino tuo. Tibi confert, quod per fidem te exercet: differendo visionem suam, commendat donum suum, non negat; ut amplius desideres dilatatum, ne vilescat cito datum. Nec tamen te deserit, qui utiliter nunc visionem suam subtrahit: oculi tui eum non capiunt. Cæterum ipse te omni tempore attendit. Adhibe oculos fidei. Nonne faciem ejus respicis, cum in ejus unigenito Filio credis? Nonne manus ejus vides, cum universam creaturam attendis? Nonne os ejus audis, quando præcepta ejus recitari advertis? Orationem tuam quomodo fundis, nisi scias te ad illum pervenire, de quo dicit propheta: *Ecce oculi Domini super justos, et aures ejus ad preces eorum* (Psal. xxxiii, 16)? Si autem et pedes ejus quæris nosse, audi quos voluit esse pedes suos: *Quam pretiosi pedes, inquit, eorum qui annuntiant pacem, qui annuntiant bona* (Isai. lii, 7)! Conscripsimus membra: sed non in his membris humanis continetur Deus, quoniam non est in loco, sed ubique totus est. Diximus secundum modum intelligentiæ humanæ, non secundum ineffabilem virtutem majestatis divinæ. Vis nosse qualis sit? Vide faciuram, et intelliges factorum; perscrutare quæ fecit, et intelliges eum qui omnia creavit. Ecce ait Deo propheta: *Cæli cælorum non te capiunt* (II Par. vi, 18). Et quem non capiunt spatia cæli, capiunt angustia cordis humani, ipso dicente: *Inambulabo in illis, et inhabitabo* (II Cor. vi, 16). Et Dominus Jesus: *Qui me diligit, diligetur a Patre meo; et ego diligam eum, et manifestabo ei me ipsum: et veniemus ad eum, et mansionem apud eum faciemus* (Joan. xiv, 21 et 23). Ecce qualem te fecit. Omnipotens qui te creavit. Agnosce te prius qui sis, et cognosces qui te fecit qui sit. Rex terrenus, ideo mortalis, quia visibilis: Rex cælestis immortalis, et invisibilis. Rex terrenus cum nihil creaverit, omnia tamen in potestate accepit: et non credis Regem qui omnia creavit, quod cuncta gubernet et regat? quomodo, inquis, cuncta gubernat et regit? Ecce tanta mala fiunt in mundo, et non vindicat! O homo, ideo negas ejus potentiam, quia magnam ille exhibet patientiam? Peccantem quidem impunitum non dimittit; servat, aut poenitendo corrigendum, aut ultimo iudicio puniendum. Crede mihi, o tu quisquis es qui de malis queris, quoniam omnes mali sumus. Si, ut vis, Deus malis statim retribuere mala, nullus remaneret qui de alio murmuraret. Sed ideo ille Rex magnus, qui noyit quomodo regat quod creavit, non implet voluntates perversas, sed suam perficit rectam, ut te doceat, patientiam suam. Non tu Deum velis convertere ad furias tuas: regat te qui fecit te; nam si volueris regi a te, statim cades per te. Tandiu primus homo ille stetit, quamdiu Deo adhæsit: dimisit, et dimissus est. Voluit probare vires suas, et invenit miseras et nostras et suas. Quam bonum illi esset, si hoc faceret quod Psalmus admonet: *Jacta in Domino curam tuam, et ipse te enutriet* (Psal. liv, 23). Si tunc ille homo noluit esse cautus, nunc homo caveat vel expertus.

3. Confiteamur, intelligamus habere nos Regem immortalem et invisibilem: quem nemo hominum vidit, nec videre his oculis potest (I Tim. vi, 16). Apostoli hæc verba sunt.

CAPUT III. — *De visione Dei. Moyses quomodo videbat Deum.* Si nemo hominum vidit, quomodo locutus est cum Moyse os ad os, sicut quis loquitur ad amicum suum? Irruit quæstio non parva. Ait enim Dominus: *Non quomodo cum aliis per ænigmata, ita loquar ad Moysen famulum meum; sed os ad os loquar illi.* Et subjunxit Scriptura quæ supra diximus: *Quoniam loquebatur Moyses cum Deo os ad os, sicut quis loquitur ad amicum suum.* Si os ad os loquebatur cum eo, et videbat eum, quomodo verum est illud apostolicum, quod *Deum nemo vidit unquam, nec videre po-*

¹ Editi, cum histrionibus. Abest, cum a Mss.

¹ Plures Mss., cum conservo tuo.

test? Si autem videbat eum Moyses, quid est quod idem ipse post paululum pro magno petiit, et dicit, *Si inveni gratiam ante te, ostende mihi faciem tuam*; et Dominus illi, *Facies quidem mea non videbitur tibi: non enim videbit quis faciem meam et vivet*? Ubi est illud quod videbat? Et si videbat, cur desiderabat videre quod videbat? At quomodo illi negabatur id quod jam demonstrabatur? Exercet ingenium quærentis. Videbat Moyses Deum non oculis corporeis, sed oculis mentis. Et quia lux illa perpetua, quæ Deus est, plus eum quam cæteros illustraverat, ideo dictum est, *Os ad os loquebatur illi*: ac si diceretur, Plus omnibus manifestatus est illi. In eo autem quod dictum est, *Non enim quis poterit videre faciem meam et vivere*; ostensum est neminem his oculis corporeis Deum posse videre. Quid autem concessum sit fidelissimo famulo Dei Moysi, ne tam magnum ejus desiderium in omnibus frustraretur, debet nosse Charitas vestra. Dictum est illi a Domino, sicut eadem Scriptura narrat: *Vade, ascende super petram in Horeb, et sta ibi; et transiet claritas mea ante te, et posteriora mea videbis: facies autem mea non videbitur tibi* (Num. xii, 8, et Exod. xxxiii, 13-23). Ne forte subrepat perversus intellectus, aut hæreticus sensus, et putet quis Deum esse corporeum, vigilet pia fides et catholica doctrina. Mysticis enim figuris loquitur divina Scriptura, servans rebus tempora, quibus recognitis manifesta exercent veritate: quoniam nec hoc vacat a mysterio, quod in monte Horeb super petram jussus est ascendere Moyses, et stare. Ipsa est illa petra, quæ percussa produxit aquas populo sitiienti (Exod. xvii, 6): de qua dicit sanctus David, *Dirupit petram, et fluxerunt aquæ* (Psal. lxxvii, 20). Apostolus autem exponens hoc ait: *Patres nostri escam spiritualem manducaverunt, et eundem potum spiritualem biberunt. Bibebant enim de spirituali consequente eos petra: petra autem erat Christus* (I Cor. x, 4 et 5). Ipsa sunt illa posteriora Dei, Christus Dei. Hoc vidit Moyses prophetando, quod Paulus exponit dicendo: *Cum venit, inquit, plenitudo temporis, misit Deus Filium suum factum ex muliere* (Galat. iv, 4). Mulierem hic ponit, consuetudinem servans locutionis hebrææ, quæ omnes feminas mulieres appellat. Nam scriptum est, *Servate mulieres quæ nondum cognoverunt virum* (Num. xxxi, 18): et de ipsa Eva dictum est, *Formavit eam in mulierem* (Gen. ii, 22); antequam illam viro conjungeret, eam mulierem appellavit.

CAPUT IV. — 4. *Christi Nativitas*. Fides autem et veritas hoc prædicat, quod Christus sit natus ex virgine. Sic accepistis, sic vos credere dixistis, Credo. Hæc nativitas Dei et hominis facta est causa hominis: ut sublimis illa Majestas procedens ex corde Patris, infunderet se in utero matris, causa exegit pietatis; ut homo inveniretur perditus, et Deo Patri per Mediatorem restitueretur inventus. Mira tamen hæc nativitas secundâ, fratres dilectissimi. Cæterum illam primam qua de Patre natus est sine aliqua matre, quis enarrabit? Si hanc non possumus explicare, illam quando valemus vel inchoare? Si hæc ita nos exercet, ut fidei det locum; illam quando attingimus, quam nec corda potuerunt comprehendere Prophetarum? De hac tamen secunda mira et ineffabili dicamus aliquid, quod factum est pro nobis, ut Verbum caro fieret, et habitaret in nobis (Joan. i, 14). Quis enim non expavescat, cum audit Deum natum? Audis nascentem, vide in ipso ortu miracula facientem. Alvus tuniescit virginis, claustrum pudoris permanet: impletur uterus matris sine ullo complexu patris, sentit prolem quæ se ignorabat conjugem. Angelus ad virginem loquitur, a virgine cor preparatur, Christus fide concipitur. Miraris hæc? Adhuc mirare. Parit mater et virgo, feta et intacta: nascitur filius sine homine patre, qui fecit et ipsam matrem. Factor omnium fit inter omnia: portatur manibus matris rector totius orbis: lambit ubera, regens sidera: tacet, et Verbum est. Necdum per linguam se demonstrabat quis esset, et universa creatura suum natum indicat Creatorem. Angeli pastoribus annuntiant, stella Ma-

gos invitat: rusticitas pastorum admonitionem exigit Angelorum, curiositas Magorum instructa est lingua cælorum. Magi Judæorum regem prædicant, Judæi abnegant: illi quærent adorare, isti quærent occidere. Dicunt Magi Herodi regi quem quærent natum Regem: dicunt Judæi ex qua civitate Christus surgat regnare. Utrique prædicant, utrique consentunt: sed illi aliter, isti aliter; illi, ut inventus adoretur; isti, ut captus necetur. O Judæi, ad hoc ferentes in manibus lucernam Legis, ut aliis viam demonstratis, et vobis tenebras ingeratis: ecce Magi primitiæ Gentium Christo offerunt munera, non solum aurum, thus et myrrham, verum etiam animas suas; et vos repudiat iniquitas propria, ut illum qui vos venit obligatos liberare, dementes effecti eum quæritis occidere! Quid vobis profuit, quod prodidistis Herodi, ubi Christus nasceretur? Nonne vos læsistis quam Christo aliquid nocuistis? Audiens enim ille a vobis ubi Christus natus possit inveniri, vestræ gentis infantes continuo præcepit occidi. Sævitus Herodes, ut inter multos perdat unum: et plurimos necando se efficit reum, nec occidit quem quærit hominem Deum. O Herodes, magna tua iniquitas! et infantes necas, et tuæ nequitie testes cumulas; et Christus a te non invenitur, quia nondum venit ejus hora ut patiat. Teneris quidem persecutor Christi et reus mortis ejus, nihil agendo in ipso: sed dum multa agis contra ipsum, perdidisti te ipsum. Quid metuis talem Regem, qui sic venit regnare, ut te nolit excludere? Quem quæris, Rex regum est: si velles securus obtinere tuum regnum, ipsi supplicares, ut ab illo acciperes sempiternum. Regnet Christus quomodo venit regnare: suscipiat credentes, irrideat persequentes, faciat certantes, adjuvet laborantes, coronet vincentes; donet sanctitatem, amet castitatem, remuneret virginitatem. Gaudete, virgines sanctæ, virgo peperit Christum. Non vos contristet sterilitas, quarum fides magna est fecunditas; nec doleatis non vos esse matres, quæ spiritualiter generatis, virgines permanetis, filios suscipitis, integritatem non amittitis. Accepistis ab illo nomen maternum, ut decus castitatis in vos permaneat sempiternum. Amate quod estis, servate quod accepistis. Imitamini fideles matrem capitis vestri, sponsi vestri: non vobis denegavit pignora, qui natus est de virgine Maria. Quod tantæ matri contulit, et in sua carne servavit, hoc etiam vobis donavit virgo mater, sancta caro Christi, ab omni contagione integra. Sed nec ipsa caro ejus sterilis fuit, dum per eam prædicando spirituales filii os regeneravit ad vitam, et post passionem per totum mundum fructificavit occisa.

CAPUT V. — 5. *Passio*. Crucifixi. Ex hoc omni libertate assumpta, fiduciam sui anima capiat christiana. Non enim erubescere debet in crucifixum se credidisse Christum. Crux illa fidelibus non est opprobrium, sed triumphus. Crux illa vexillum nostrum est contra adversarium nostrum diabolus: pugnavit enim Rex noster pro nobis contra adversarium nostrum. Adversarius diabolus noster mortem minando terrebat, sed Christus æternam vitam promittebat. Adversarius diabolus carnem perempturum se esse dicebat: Rex autem noster ut doceret quomodo ejus exercitus vinceret, in se demonstravit mortem corporis non esse timendam, dum prior ipse pro omnibus dignatus est mori, ne ejus exercitus a diabolo in anima posset occidi. Hoc agebat in illo prælio diabolus, si sibi consentiretur: animas perdere cupiebat, et salutem corporibus promittebat. Christus mori docebat ad tempus, et animam et corpus vivere in æternum. Ille dicebat, Si mihi consenseritis, dabo vobis vitam istam temporalem; Christus dicebat, Si a me non discesseritis, nec temporalem perditis, et æternalem accipietis. Diabolus dicebat, Nolite perdere istam lucem; Christus dicebat, Ego qui feci et istam, dabo meliorem. Quod ille promittit, ait Christus noster, in potestate dare non habet, et hæc lux mea est, et hæc vita a me creata est: sed illa propter

quam docendam veni, multo excellentior et melior est. Transite a bono ad melius, ne diabolo cōsentiendo remaneatis in pejus. In hoc tam magno certamine dum diabolus captivat, Christus liberat; diabolus decipit, Christus redimit; diabolus occidit, Christus restituit. Inter hæc omnia ipsum nostrum Regem adversarius diabolus existimavit carne perimendum, tanquam capite prostrato cætera sibi membra facilius subjugaret: falsusque in hoc quod videbat, Deum latere in carne minime cogitabat: inscius tanti sacramenti, quod ille Mediator esset, et ita temperaret Deum in homine, ut hominem cōjungeret Deo; occidit quasi potentem hominem defendentem homines, et sensit Deum liberantem omnes quos creaverat homines. Denique in ipsa passione videte spectaculum tanti certaminis. Armatur Judas ut pretio vendat magistrum, et qui erat in numero discipulorum, fit particeps consilii Judæorum, dat osculum falsum, in quo erat nequitiae signum: fugit pacem plenus malitia in corde. Excitantur Judæi, veniunt cum facibus, laternis et armis: quærunt multi unum, et veniunt filii tenebrarum, ferentes in manibus lucem, per quam illam veram aliis demonstrarent, quam ipsi cæcati corde non poterant relinere. Dominus autem *Jesus sciens omnia quæ ventura erant super se* (non enim aliquid ignorabat qui ad hoc venerat), *egressus est ad eos, et ait illis: Quem quæritis? At illi: Jesum Nazarenum. Ait illis: Ego sum. Quando autem illis dixit, Ego sum, abierunt retro, et ceciderunt in terram* (Joan. xviii, 4-6). Ecce radius veræ lucis latens adhuc sub nube carnis, respexit tenebras, et prostravit ad terram. Quomodo tunc Judæi audebunt illam respicere claritatem, quando istam infirmitatem tolerare minime potuerunt? Sed ut impleret propter quod venerat, exsurgunt rursus tenebræ: dat eis potestatem, capiunt tenebræ lucem, non sequendam, sed occidendam; permittit se lux ab eis teneri, duci, suspendi, occidi, ut exspoliatus nube carnis, fulgorem redderet majestatis. Quæ tandem acta sunt in illo certamine? Quam fortiores sibi esse videbantur ministri diaboli, dum fremerent dentibus, dum irriderent, dum caput agitarent, dum spineam coronam imponerent, dum vestimenta ejus conscinderent, dum viderent pendentem illum quem viderant miracula facientem, dum sel et acetum darent, dum lancea perfoderent? Qualis vox veluti victoriæ eorum fuit dicentium, *Si Filius Dei est, descendat de cruce* (Matth. xxvii, 40)? Sed hoc ille per eos clamabat, qui patientiam Christo auferre cupiebat, ut excitatus insultationibus Judæorum, demonstraret potentiam, sed perderet patientiam. Ille autem Rex fortis, et singulare consilium per quod nascitur et regitur omne sanum consilium, utramque aciem respiciebat, utramque aciem servabat, et patientiæ, et potentiæ: et quod servavit, exhibuit. Nam et patientiam servavit, quia de cruce non descendit; et potentiam demonstravit, cum de sepulcro surrexit. Dum in cruce pependit, falsa victoria Judæorum: dum de sepulcro surrexit, vera confusio Judæorum, et sempiterna victoria Christianorum. Dum in cruce pependit, mœsti, contristati, dispersique discipuli: dum de sepulcro surrexit, gaudentes, una in domo sunt congregati. Dum in cruce pependit, diffidentia discipulorum: dum de sepulcro surrexit, congregatio Gentium. Dum in cruce pependit, timore negavit Petrus: dum de sepulcro surrexit, amore totus credit mundus. Non solum tunc actum est hoc certamen, sed nunc agitur: pugnatur, laborant membra Christi urgente adversario, resistitur illi; quoniam caput nostrum jam sedet in cælo. Ad hoc ille pugnare voluit, ut te doceret quomodo vinceres. Sed si vires tuæ parvæ sunt, ipsum invoca salvatorem, ipsum invoca adiutorem. Cum te perspexerit fideliter invocantem, qui pro te pependit in ligno, et hic victoriam, et coronam victoriæ præparabit in cælo.

CAPUT VI. — 6. *Resurrectio.* Tertia die. Tridua

mors Domini per Prophetas et prædicta est, et promissa, et impleta. Nam Osee propheta ait, *Post biduum suscitabit nos, die tertia veniemus, et quasi ante lucem paratum illum inveniemus* (Osee vi, 3): ostendens nos in illo resurgere, quoniam dignatus est carnem in qua moreretur a nobis accipere. Quid jam dicam de figura illa Jonæ prophætæ, quem ipse Dominus expressius demonstrans, ait ad Judæos: *Generatio hæc, generatio nequam est; signum quærit, et signum non dabitur ei; nisi signum Jonæ prophætæ. Sicut enim Jonas fuit in ventre ceti tribus diebus et tribus noctibus, ita oportet esse et Filium hominis in corde terræ tribus diebus et tribus noctibus* (Matth. xii, 39 et 40). Ipsam figuram propheticam comparando, breviter percurramus. Missus est Jonas ad civitatem Ninive, ut ejus finem prædicaret: missus est Christus a Patre, ut finem mundi omnibus demonstraret. Fugit Jonas in Tharsis a facie Domini: fuga Jonæ, velox transitus Christi; de quo dicit Propheta, *Exsultavit ut gigas ad currendam viam* (Psal. xviii, 6). Ascendit navem Propheta fugiens: lignum Christus ascendit, per mare hujus sæculi transiens. Irruit tempestas magna in mari: perturbatio maris, perfidia Judæorum. Data est sors, ut propheta fugitivus in mare mitteretur: sors data est super Christi vestimenta, ut unitas omni mundo prædicaretur. Projectus est e navi in mare Jonas: mors Christi in cordibus Gentium collocata est. Susceptus est a bestia Propheta, custodiendus, non comedendus: audi hic ipsius vocem Christi per sanctum David, *Non derelinques animam meam apud inferos, nec dabis sanctum tuum videre corruptionem* (Psal. xv, 10). In ventre bestię marinæ positus Jonas sanctus oravit: in inferno Christus descendens mortuos suscitavit. Tertio die Propheta littori incolumis est redditus: die tertio Christus de sepulcro surgens, super cælos est exaltatus. Ad prædicationem Jonæ per pœnitentiam salvata est civitas: per Christi prædicationem sancta Jerusalem redempta est civitas.

CAPUT VII. — 7. *Ascensio.* Assumptus in cælum. *Qui descendit, ait Apostolus; ipse est et qui ascendit super omnes cælos, ut adimpleret omnia* (Ephes. iv, 10). Quis est qui descendit? Deus homo. Quis est qui ascendit? Idem ipse Deus homo. Agnoscat se omnis homo, quoniam propter hominem Deus factus est homo. Quod pro te suscepit, levavit in cælum; terrenumque corpus fecit cæleste. Si credis et tu quod possis resurgere, et in cælum ascendere; quia certus es de tanto pignore, securus eris de tanto munere. Regnat homo jam susceptus a Christo, ad dexteram Patris sedens; et ut sui ab illo regnum accipiant, vocat, invitat, hortatur. Festinet ad eum omnis anima quæ avida est gloriæ, pergat ad talem regem, a quo ut accipiat potestatem, non ei pretium pecuniæ dabit; sed plenam perfectamque fidem cum ad eum attulerit, etiam angelos judicabit.

CAPUT VIII. — 8. *Secundus adventus ad judicandum.* Inde venturus. Quis est iste qui exspectatur venturus mortuos vivosque judicare, nisi ille homo qui pro nobis dignatus est in cruce pendere? Homo susceptus exspectatur ut veniat. Cæterum secundum id quod Deus est, et Patri æqualis est, semper judicat, et semper præsens est. Veniet autem Redemptor noster in ea forma in qua assumptus est, ut impleatur illud quod de eo ait propheta Zacharias, *Videbunt in quem pupugerunt* (Zach. xii, 10; Joan. xix, 37). Videbunt ergo Judæi Deum hominem semper regnantem; quem negando desperaverant morientem. Judicabit eos in animis mortuos, qui venturus est resuscitare mortuos. Duobus enim modis hæc sententia accipitur: Vivi et mortui in anima; item vivi et mortui in corpore. Secundum priorem, judicabit vivos in anima, credentes; et mortuos in anima, fidem nullam habentes: secundum posteriorem, judicabit vivos in carne, quos præsentem invenerit ejus adventus; judicabit et mortuos in carne, quos resuscitaturus est Deus excelsus. Eligamus, dilectissimi, ut vivos nos inveniat

* *Editi, tentare Deum.* Emendantur ex Mss.

eius adventus in anima; ne peccando simul ab illo damnetur caro et anima. Finis mundi in proximo est; et si, ut quidam putant, in proximo non est, dies ultimus uniuscujusque nostrum incertus est. Quid differimus, si ad beatam vitam tendimus? Corriganur, dum tempus est emendemur; bonas causas habeamus, ut futuram diem iudicii non timeamus.

CAPUT IX. — 9. De Spiritu sancto. Credo in Spiritum sanctum. Spiritus sanctus Deus est, Patre Filioque non minor; sed una majestas, una potestas; inseparabilis Trinitas, indivisibilis sanctitas, simul ubique tota: Deus Pater, Deus Filius, Deus Spiritus sanctus, non tres dii, sed Trinitas unus Deus. Nec tempore separatur Filius a Patre, quoniam æternum Verbum Patris est; nec major est Filio Pater, quoniam æqualem genuit Deus Deum sine tempore, per quem fecit tempora. Nec Spiritus sanctus minor est Patre et Filio; cum sit charitas atque concordia Patris et Filii. Quomodo enim Filius minor est Patre, ut arianus hæreticus prædicat, cum Apostolus eum dicat Dei Virtutem et Dei Sapientiam. (I Cor. I, 24)? Si Virtus et Sapientia Patris Filius est, qui eum minorem dicit, Deo Patri contumeliam facit; quoniam eum et minorem sapientiam et infirmam virtutem in se habere contendit. Aut quomodo Spiritum sanctum minorem prædicat etiam Filio, cum membra Christi templum Apostolus ponat Spiritus sancti? Vos, inquit, estis corpus Christi et membra. (Id. XII, 27): et alio loco, Nescitis, inquit, quia membra vestra templum in vobis est Spiritus sancti. (Id. VI, 19)? Quomodo Deus non est, qui templum habet: aut quomodo minor est Christo, cujus membra templum habet? Non sunt diversi gradus, ubi est una Trinitas et trina æternitas. Qui enim diversos gradus componit, ipse se ab unitate præcidit. Quomodo exultas, ariane, quod teneas veritatem, cum te malus error a catholica doctrina separans, hæreticumque protestans a comunione totius orbis secernens in uno angulo damnaverit? Cavete, fratres, doctrinas hæreticorum, tanquam insidias luporum. Oves Christi; audite vocem pastoris vestri. Qui intrat per ostium in ovile ovium, ille pastor est, ait: qui autem ascendit per aliam partem, fur est et latro. (Joan. X, 1, 2). Cavete fures, cavete latrones: non quiescit pastor clamare, non sinit etiam suos canes tacere. Non se sequestret ovis a summo pastore, ne ipsa se in deprædationem nequissimi offerat lupi raptoris.

CAPUT X. — 10. De remissione peccatorum. In remissionem peccatorum. Fortiter tenete, fideliter sperate, patienter exspectate: reddetur vobis novitas per Baptismum, vetustate discedente; deonerabitur anima sarcinis peccatorum, ut libertate novæ vitæ induta, adversus diabolum cum adiutorio divino valeat fortiter dimicare, eumque a quo superata est ita superet, ut in regno Dei translata, de hoste devicto securâ, regnet cum suo capite Christo.

CAPUT XI. — 11. De resurrectione carnis. Carnis resurrectionem. Magna fides est necessaria, quoniam magnum præmium promittitur. Nec attendatis quid nunc sit, sed quid tunc fit¹: quod enim nunc sit, multos movet. Quem enim non movet, cum videt tantam speciem, tantam pulchritudinem, tantumque decorem, hominem formatum resolvi in pulveres, ossa dispergi, terram terræ mandari? Non te ista, christiane, deterreant. Seminatus est homo, non perditus. Anima quidem discedente habitaculum ejus

solvitur: non est enim præsto illa domina, quæ curam gerat lutæ domus, atque ejus restauret ruinas. Vadit enim; ut magno præmio regnum comparet sempiternum. Quid ergo metuis, o anima? Christo Domino dicata es; atque ipso donante bene vivis, et ad regnum Dei pervenire contendis. Utquid formidas vehiculum mortis? Proficiſceris quidem, et injuriam patietur ad tempus caro tua: reverteris cum summo Rege regnans, et talis tibi reddetur quæ nequeat corrumpi, et tecum maneat sempiterna. Si ad hoc pergis ut melior efficiaris, non credis quoniam meliori et in regno cælorum² quodam modo administranti melius tibi præparabitur hospitium? Si hæc terrena, lutæ, fragilis, tantam tibi exhibuit pulchritudinem; restaurata et cœlestis effecta qualem tibi exhibebit decorem? Si hanc tantum diligis, quæ paululum manet et transit in tempore; illam quantum amabis, quæ decore suo nunquam carebit, quoniam in æternum vita manebit?

CAPUT XII. — 12. De vita æterna. Hoc sequitur in sancto Symbolo, quod omnia quæ credimus et speramus, in vita æterna percipiamus. Vita æterna, dilectissimi, nunquam vilescat, semperque dulcescat. Si amatur vita, quare non quæritur vera? Si amatur vita, talis quæretur quæ nunquam finiatur. Et si amatur, quare non quæritur? aut si quæritur, quia hic non est, ad eum locum ubi est quare non festinatur? Quid, quod etiam ultro se nobis ipsa vita ingessit? Christus est enim Deus verus et vita æterna. Venit ad nos perditos et redemit inventos: venit huc ad regionem mortalium ipsa vera vita: dedit gustum saporis sui; gustavimus, vidimus quoniam suavis est. Præcessit nos, invitavit ut sequamur; et ad tam magnum illud donum, cujus talem suscepimus gustum, sequi formidamus? Venit ad te vita; repende vicem, veni et tu ad illam. Suscepit vehiculum mortis, ut transiens liberaret te: suscipe et tu mortem, ut cum ad illam veneris, ita ab illa suscipiaris, ut nunquam moriaris.

CAPUT XIII. — 13. De sancta Ecclesia. Sanctam Ecclesiam. Propterea hujus conclusio sacramenti per sanctam Ecclesiam terminatur, quoniam si quis absque ea inventus fuerit, alienus erit a numero filiorum: nec habebit Deum Patrem, qui Ecclesiam poluerit habere matrem; nihilque ei valebit quod credidit vel fecit tanta bona sine fine summi boni. Ecclesia, mater est spiritualis: Ecclesia, sponsa Christi est; gratia ejus dealbata, pretioso sanguine dotata. Totum possidet quod a viro suo accepit in dote. Lego tabulas matrimoniales ejus, recitabo. Audite, hæretici, quid scriptum sit: Oportebat Christum pati et resurgere a mortuis, et prædicari in nomine ejus penitentiam et remissionem peccatorum per omnes gentes. (Luc. XXIV, 47). Omnes gentes totus mundus est. Ecclesia totum possidet, quod a viro suo accepit in dote. Quæcumque congregatio cujuslibet hæresis in angulis sedet: concubina est, non matrona. O hæresis ariana, quid insultas, quid exsufflas, quid etiam ad tempus multa usurpas? Injuriam a te patitur domina ab ancilla; multas ei ingeris contumelias: licet hæc doleat, non te magno metuit sponsa Christi sancta Catholica. Cum enim respexerit ille sponsus, ejicieris tu ut ancilla cum filiis tuis; quoniam non erunt hæredes filii ancillæ cum filiis liberæ. (Gen. XXI, 10). Cognoscatur una sancta et vera regina Catholica, cui regnum Christus tale dedit; quod eam per totum mundum diffundens, ab omni macula et ruga mundans, totam pulchram suo adventu præparavit.

¹ In Mss., quid nunc sit, sed nunc quid fit.

² Gemmeticensis Ms., in regna cælorum.